

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην των Παρθενώνων.

ΧΩλια κι' ένγκαύσα δένια
κι' έλα τὰ σαφρά παλέκα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είκοσιπέντε του Σεπτεμβρίου,
και νέος σόλος Βασιλευτήρου.

ΧΩλια κι' έκατόν τριάντα, μα προσθέσει κι' όκτα,
για τών Τούρκων την Άρμάδα νέο μήνυμα φρικτό.

**Άπογοήτευσις του Κόντε πάλι,
που σχολιάζεται καθώς την άλλη .**

Π.— Τι στίκις έτσι ομοιών
αέ τοστα τὰ συμβάντα;
Φ.— Άπογοήτευσις λοιπόν
και πάλι κατά πάντα.

Άπογοήτευσις δεινή
και πάλι, βρέ ζευέγκη...
καθείς περιλυτός ποίη
κι' άπηλομήνος στίκι.

Ό Θεοτόκης φαίνεται και πάλι λυπημένος
κι' άπογοητευμένος.
Κι' ένάτινος άπελιπίεται και φίλους άπελιπίει,
και νέαν άποχώρησιν όριστικήν σαλπίζει.

Και μ' έλα τὰ φίληματα
και τὰ κρυφομλήματα
και τόν σεόντα του Ράλλη,
άπογοήτευσις κρυφή
περλυτον και κατηφή
τόν φανερόντι πάλι.

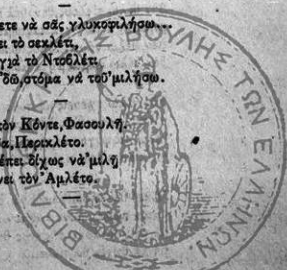
Κόντε, γιατί μαραινίσσαι;
Κόντε, γιατί πικραίνισσαι;
γιατί σε τρώει λύπη;

Έχεις και κόμμα τραντακό,
κάνεις και λάδι διαλεκτό...
Κόντε, και τί σου λείπει;

Καβαλακίσις χείρσαι, πεζέσις καμαρόνεις,
κι' έπου κατά τὸ μαυρο σου πηγάδω φανρόνεις.
Βλέπεισι ποτοδς και φίλους σου να πηλαλοῦν κοντά,
έχεις και της ρεπούμπλικας τὸν φιλογερό σεβντά,
και πάλ' η' φεροκώστια κατακουρελαζομένη
τόν Κόντε της προσμένα.

Κι' ό Κόντες λείτρεζέτε να σάς γλυκομλήσω...
μέ τρώει τὸ σεκλέτε,
κι' όσο για τὸ Νισολέτε
δάν έχω μάτια να τὸ δω, στόμα να τὸ μ' μλήσω.

Π.— Κόντα τὸν Κόντε, Φασουλή.
Φ.— Τὸν εἶδα, Παρκαλέτο.
Π.— Μας εἶλεται δίχως να μ' μλή
και κάνει τὸν Άρλέτο.

(Ο Κόντας με έβλεπε και τόσο μεγαλειοσιμόνι τούς Ξυλίνους κερύφροντας και σύννους).

- Φ. — Και τί θραβεύεις, τζόγχα;
 Κ. — Λόγχα και μόνο λόγχα.
 Φ. — Δέν έχεις θρόλου κίφια.
 Π. — Μελαγχολίας νέφη στίφου τὸ μέτωπό σου.
 Φ. — Γιά' πές μας τὸν σκοπό σου.
 Κ. — Θ' ἀποχωρήσω... δέν είναι φέμματα... δίδεν μ' ἀρέσει: τίποτα πλέον, μήτε και φίλων κι' ἔχθρων μου βλέμματα, μήτε κι' ἀγάπη τῶν Βασιλέων.

Ἦδὲν μ' ἀρέσουνε φωτῆας και λαύρας και Συνελεύσεων φοναίς και χάβρας, δέν θέλω στάνη, στρουγγα, κοπάδια, δέν θέλω Ρόπα, δέν θέλω λάδια.

Δέν θέλω νύστα, δέν θέλω βρασι, μόνον καθήφειαν θέλω φρικτή, και να μὴν ἔχω καμμίαν στάσι, μήτε τὴν ἀφογον και τὴν ψεκτήν.

Δέν θέλω πλέον ἔμπρός και πίσω πληθὸς φωστῆρων ἐπιφανῶν, μήτε να τρέψω και ν' ἀκουμπήσω σὲ Πάλλη στήθος ἱερατινόν.

Ἐλαίς δέν θέλω, μήτε Κορδόνια, ὅπου περνοῦσαν εἰς ἄλλα χρόνια, μα μήτε πύκου πρασίνοιο κλάνοιο, ποῦ τοὺς μαυρίζουν σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους.

Ἦδὲν μ' ἀρέσουνε σάν πρὶν ἀρώματα, δέν θέλω νιράβαλα, σιφίσι, σκοτοῦρα, δέν θέλω σύμβολα, δέν θέλω χρώματα, πράσινα, κίτρινα, κόκκινα, σκούρα.

Μήτ' Ἑθρωπαίων θέλω στεφάνους, μήτε και τίποτα γιά' μὴ να λέχῃ, μήτε κι' ἑκαίνους τοὺς Ζαβιτζάνους, ὅπου μοῦ' κάθισαν εἰς τὸ στομάχι.

Θέλω Γκαλαδάς να μ' ἀπειλοῦν σάν να τοὺς πρῶγος τὸ πιονοκί, δέν θέλω Κόντα να μὴ καλοῦν, μήτε Κορφήτη και Θεωτόκη.

Δέν θέλω τίλους, δέν θέλ' ὀνόματα, μήτε κι' ἀξίαι γιά ταξίματα. Δέν θέλω νάμαι τύπος φρατός, δέν θέλω νάμαι μήτε μοιρατός.

Δέν θέλω σχέσις με τοὺς ἀνθρώπους, θ' ἀποχωρήσω σ' ἀληθινά, θέλω να φύγω σ' ἔρημους τόπους, να πάω σ' ὄρη και σὲ δουνά.

Ἐκεῖ θὰ ζήσω χωρὶς να στρέφωμαι σ' ἄνθρωπο πόνο και τὸν καμῖό, με τὰ χορτάρα τῆς γῆς θὰ τρέφωμαι, με τὰ θῆρα θὰ πολεμῶ.

Ἴσως κι' Ἠγαύμενος να γίνω τζόγχα με φορομάνικα και κομπολόγια, ἴσως και πάλι φορώντας ράσο σὲ μοναστήρι μέσα περῶσω.

Κι' ἐκεῖ να μείνω, κόσμε θνητέ, γιά τὴν ψυχόλου μου τὴν λυπημένη, χωρὶς σ' ἐκεῖνο να μὴ ποτὶ καμμὰ καλόγρησιν μαυροτυμένη.

Κάπου τὸ βῆμα πλάνης θὰ φέρω, μα ποῦ θὰ πάω κι' ἐγὼ δέν ξέρω. Γιά' μένα τίποτα πλέον δέν μένει, μήτε Κουβέρνο, μήτε Βουλή... ἀποχωρήσεως ὄρα σημαίνε, φίλο τὸν Πάλλη και με φίλε.

Μονάχος σου θέσαι κι' ἐμὲ θὰ θυμάσαι, και πάντα θὰ κλαίς.

Και σὺ Ζαβιτζάνε, ὁ Κόντας ποῦ νάμαι; με πόνο θὰ λές.

Ο Γούναρης ὁ Πατρινός νέος διάδοχος κλεινός.

(Ὁ Θεωτόκης προχωρεῖ με νέος σιφίφους βαρύ).

Θ. — Τῆς ἀπογοητεύσεως κυττάζετε τὸ ὄμμα, μὴ μ' ἔκλαμβάνετε σκιάν, φυγεῖτε ἀπὸ μνήμα. Κι' ἂν ραβινὸς σὸς φαίναμαι και φωτοβόλον σέλας, μα κρύπτεται τῶσα μελανὰς τὸ στήθος μου θυέλλας.

Ἀναποσπάσεως συνθεθείς με' τὸν ρεπουμπλικιάνο, και σ' τοὺς Κορροῦς μου νικηθείς ἀπὸ τὸν Ζαβιτζάνο,

εἰ κῦταξα τριγύρω μου μελαγχολίας ὄρη, και σ' τὴν Ἐθνοσυέλευσι μ' ἔφεραν με τὸ ζερί.

Και θέλωντας μὴ θέλωντας πηγαίνω τυπικῶς χωρὶς να συλλογίζωμαι γιά κράτους ἀναστήλωσι, και τόσον εἶμαι κατηγῆς και μελαγχολικός, ποῦ σ' ἔλους τώρα φαίνομαι σάν τὴν Αποκαθῆλωσι.

Δέν θέλω σχέσις πανταλῶς μαζὶ με τοὺς ἐν τέλει, και ποῦς θὰ γίνῃ Πρόεδρος παντάρα δέν με μέλει. Κι' ἂν κάνουμε ταμπλό εἰδῶν και ξαφνικὸ μεγάλο, κι' ἂν βγάλουμε τὸν Ρακκιδάν, τὸν Ἐσλιν, κι' ἔσοιον ἄλλο.

Κι' ἂν ἄλλο Πρόεδρο ζήτουσιν οἱ με τὸν Κυρκακούλη, κι' ἂν ἄλλο Πρόεδρο ζήτουσιν οἱ φίλοι τοῦ Δρακαούλη, κι' ἂν θέλουμε κι' οἱ Θεσσαλοὶ δικὸ τους Προεδρεῖο, γιά τοῦτα ζήτη, τζόγχα μου, δέν νοιώθω μήτε κρύο.

Κι' ἂν ὁ Δραγούτης πρὸς τὴν σ' ἐμὲ τὰ μάτια στρέφῃ,